

Фелдшерътъ отиде въ амбулаторията си. Селянитѣ си разотидоха. Предъ вратата остана само Рангелъ и до него — високиятъ селянинъ съ жълтеничавитѣ очи. Великинъ бѣше навлѣзълъ вече въ нивитѣ и вървѣше по пжтя изъ тѣхъ, като изъ улица. Изведнажъ се зачу флейтата му.

— Туй то! Толкозъ му е нему, азъ нали казахъ! — извика Рангелъ.

Великинъ свирѣше. Вървѣше изъ нивитѣ и свирѣше. Но какво прави пѣкъ сега той? Играе! Както свири, както върви — и играе!

— Докторе! Докторе! — завика Рангелъ.
— Ела да видишъ!

Но въ амбулаторията нѣкой заохка, завика. Рангелъ се върна.

— Азъ нали казахъ, — заговори той. — Отъ тозъ хаймана човѣкъ не става. Гледай го, гледай го! Само дето отмѣкна хубавитѣ дрехи.

Високиятъ селянинъ, мълчаливъ поради болестта си, не каза нищо. Великинъ вече не се виждаше, флейтата му не се чуваше. Селянинътъ погледна къмъ селото. Свиркитѣ на овчарчетата се обаждаха като щурци. И свирѣха все сжщата пѣсенъ — пѣсенъта, на която бѣше ги научилъ Великинъ.